

Bemærkninger til forslaget

Det står ikke særlig godt til med ligestillingen i staten. Det fremgår af publikationen »Statslige ligestillingsinitiativer 2001«, der viser, at andelen af kvindelige ledere udgør 22 pct. i år 2000. Dette skal ses i forhold til, at kvinder udgør 39 pct. af de ansatte i staten. Derimod er mere end 65 pct. af HK'ere i staten kvinder. Det fremgår endvidere, at kvinders repræsentation i offentlige udvalg og kommissioner er faldet fra 44 pct. i 2000 og 2001 til 35 pct. i 2002.

Forslagsstillerne finder det vigtigt, at alle personer uanset køn får lige muligheder, rettigheder og pligter i samfundet. Store skævheder i fordelingen af mænd og kvinder i forskellige job kan være udtryk for, at der eksisterer strukturelle barrierer, der hindrer den enkelte mand og den enkelte kvinde i at have det arbejde, de ønsker. Kulturen på en arbejdsplads kan f.eks. være med til at bevare et kønsopdelt arbejdsmarked.

En mere ligelig fordeling af mænd og kvinder i lederstillinger sikrer, at både mænds og kvinders evner og kvaliteter i højere grad bliver udnyttet, hvilket også vil være til gavn for arbejdsgiveren.

På den baggrund mener forslagsstillerne, at der er behov for at indføre positiv særbehandling, så det køn, der er kraftigt underrepræsenteret, bliver positivt særbehandlet ved ansættelse af nye medarbejdere. Det betyder, at hvis der er mindst to ansøgere af begge køn, der er lige kvalificerede, skal der vælges en ansøger fra det underrepræsenterede køn. I den forbindelse skal ministeren for ligestilling opstille konkrete målsætninger for, hvornår en mere ligelig kønsmæssig fordeling af ansatte i staten skal være gennemført. Forslaget indebærer dog ikke, at der indføres kvoter, hvor en fast andel af de ansatte skal være kvinder eller mænd.

Det er en udbredt misforståelse, at positiv særbehandling kun er til gavn for kvinderne. Den gavner også mændene. Det daværende Ligestillingsråd har behandlet 60 dispensationssager om positiv særbehandling fra 1990 til 1998. Heraf har halvdelen af dispensationerne været til gavn for mænd og halvdelen været til gavn for kvinder.

Forslagsstillerne finder endvidere, at regeringen har gjort for lidt for at sikre en mere ligelig kønsmæssig sammensætning af offentlige udvalg og kommissioner m.v. Ifølge ligestillingsloven kan ministeren for ligestilling ved en skæv kønsmæssig sammensætning i offentlige udvalg m.v. anmode ressortministrene om en begrundelse for den kønsmæssige skævhed og i særlige tilfælde anmode om en fornyet sammensætning af udvalget. Det fremgår af ministeren for ligestillings svar på spørgsmål S 2003 fra folketingsåret 2002-03, at ministeren kun i to tilfælde har drøftet et ulige sammensat udvalg med sine ministerkollegaer. Kun i et tilfælde har det ført til en ændret sammensætning af udvalget. Forslagsstillerne ønsker, at ministeren for ligestilling konsekvent skal bruge denne mulighed i lovgivningen.

Positiv særbehandling i ligebehandlingsloven

Det fremgår af ligebehandlingslovens § 1, at forskelsbehandling på grund af køn ikke må finde sted. Ifølge ligebehandlingslovens § 13, stk. 2 kan den enkelte ressortminister tillade konkrete foranstaltninger, der fraviger ligebehandlingsprincippet for at fremme lige muligheder for mænd og kvinder.

Ifølge ligebehandlingslovens § 13, stk. 3, kan ministeren for ligestilling endvidere fastsætte generelle regler for, i hvilke tilfælde der kan indføres foranstaltninger til fremme af lige muligheder for mænd og kvinder, uden at det kræver tilladelse fra ressortministeren. Ministeren for ligestilling har ikke indført sådanne regler.

Kønssammensætning i offentlige udvalg, kommissioner og lignende

Ifølge § 10 i ligestillingsloven skal ressortministeren indberette den påtænkte kønssammensætning af udvalg m.v. til ministeren for ligestilling, inden beklivelse kan finde sted.

Hvis den påtænkte sammensætning ikke er ligelig, kan ministeren for ligestilling rette henvendelse til ressortministeren og anmode om en begrundelse og i